

Vychvátenie Cirkvi - 5. časť (3. diel)

written by Drahoslav Vajda | 20. novembra 2024

Zvod a pochybenie pretribulacionizmu

V predchádzajúcom dvoch dieloch tejto časti sme komentovali tvrdenia John MacArtua¹⁾ predkladané ako „dôkazy“ o pravdivosti učenia o vytrhnutí cirkvi pred súžením. Ukázali sme, že ani jeden „dôkaz“ v prospech pretribulacionizmu vo svetle Písma neobstojí. V tomto diele pretribulacionizmu, v konfrontácii s Písmom, podrobíme preskúmaniu z pohľadu *princípu príčinnosti*, poukážeme v čom je jeho zvod a pochybenie. Podrobné vysvetlenie *princípu príčinnosti* sa nachádza v 1. časi, „Vysvetlenie pojmov“ v bode h).

Chceme teda vedieť, čo svojimi dôsledkami prináša tvrdenie pretribulacionizmu keď učí, že: „Cirkev bude vytrhnutá pred súžením“, pričom súženie, ako píšeme v predchádzajúcom diele tejto časti, je ním považované za Božie súdy a za také je považované celé sedemročné obdobie posledného Danielovho týždeň-roka („týždňa“). Chceme teda vedieť, aký dôsledok má pretribulacionizmus na myslenie, vieru a vzťah Božích detí k Bohu a jeho konaniu s týmto svetom. A obzvlášť, aký dôsledok má na Cirkev z pohľadu vzťahu nevesty k svojmu ženíchovi Ježišovi Kristovi.

Zvod pretribulacionizmu

Už z toho, čo sme uviedli v textoch predchádzajúcich častiach tohto cyklu je zrejmé, že: pretribulacionizmus protirečí Písmu, protirečí Bohu. Tvrdíme, že:

„Učenie o vychvátení Cirkvi pred súžením, čiže pred posledným sedemročným Danielovým týždeň-rokom, je falošné učenie vedúce do zvodu protirečenia Bohu.“

Toto tvrdenie v ďalšom texte *rozmeníme na drobné*, čiže ideme ho zdokladovať. Najprv ukážeme v čom je toto učenie zvod a protirečenie, a potom poukážeme na pochybenie, ktorého sa dopúšťa.

A) Apoštol Pavoe do Tesaloník píše:

*„1) Ale vás prosíme, bratia, **ohľadne príchodu nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu**, 2) aby ste sa nedali hneď zvikať od umu ani sa strašiť ani duchom ani slovom ani listom, ako nami poslaným, ako čo by už bol nastal deň Kristov. 3) **Nech vás nikto nezvedie** nijakým spôsobom, lebo **deň Kristov nenastane**, kým prv nepríde odpadnutie, a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia“ (2. Tesalonickým 2:1-3).*

Apoštol Pavel Tesalonickým oznamuje, že deň Kristov započne a k vychváteniu Cirkvi (*príchodu nášho zhromaždenia k nemu*) dôjde až potom, ako bude zjavený *syn zatratenia*, t. j. Antikrist. Ten, podľa Daniela 9:27, bude zjavený uprostred posledného sedemročného Danielovho týždeň-roka. *Počiatok dňa Kristovho a vychvátenie Cirkvi* sú dve časovo zhodné udalosti. Sú to udalosti jedného okamžiku a obe nemôžu nastať skôr, ako v polovici sedemročného Danielovho „týždňa“. Teda podľa Písma, povedané slovami apoštola Pavla, vychvátenie Cirkvi nemôže nastať skôr ako v polovici sedemročného Danielovho „týždňa“ a nie pred ním, ako učí pretribulacionizmus.

Verš 2. Tesalonickým 2:3 je nepriestrelný! Každé učenie, podľa ktorého k vychváteniu Cirkvi (*k príchodu nášho zhromaždenia k Pánovi*) dôjde pred polovicou posledného sedemročného Danielovho týždeň-roka, je *zvod*. Pretribulacionizmus učí vychvátenie pred súžením (za ktoré považuje celé posledné obdobie posledného Danielovho týždeň-roka), a preto podľa apoštola Pavla **pretribulacionizmus je zvod**. Je to zvod do hriechu, je to falošné učenie. Každý, kto toto učenie

zastáva, učí a šíri, je zvodca, je falošný učiteľ. Toho by si každý mal byť vedomý.

Záver Pretribulacionizmus protirečí Písmu. Protirečí apoštolskému učeniu. Preto ho treba nekompromisne odmietnuť. Je to lúбивý zvod do hriechu. *Učenie pretribulacionizmu* (príčina) je zvod do hriechu (dôsledok). Do akého hriech vedie tento zvod, ukážeme v ďalšom bode.

B) Pán Ježiš na Olovovom vrchu svojim apoštolom (Marek 13:3) povedal: „21) *Lebo vtedy bude veľké súženie, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude.* 22) *A keby neboli skrátene tie dni, nebolo by zachránené niktoré telo; ale pre vyvolených budú skrátene tie dni*“ (Matúš 24:21-22).

Pán Ježiš hovorí o jedinečnom súžení akého ešte v histórii ľudstva nebolo a potom už ani nebude (verš 21). Pomenoval ho *veľké súženie*, ktoré podľa Jeremiáša 30:7 je nazvané *súženie Jakobovo*. Toto súženie podľa Daniela 7:25 a 12:7 bude *trvať tri a pol roka* a bude prebiehať v druhej polovici Danielovho sedemročného „týždňa“ (Zjavenie 11:2; Daniel 12:7). Celá *druhá polovica* posledného sedemročného Danielovho „týždňa“ bude obdobím *veľkého*, či *Jakobovho súženia*. Na rozdiel od pretribulacionizmu, Písmo za súženie považuje len druhú polovicu sedemročného Danielovho „týždňa“. Pretribulacionizmu za súženie považuje celý posledný sedemročný Danielov „týždeň“.

Pán Ježiš hovoril o skrátene dní súženia. Toto je veľmi závažná skutočnosť a potrebujeme jej dobre porozumieť. Jakobovo súženie ako také nebude skrátene, bude trvať presne tri a pol roka, lebo Boh Jeremiášovi oznámil, že *bdie nad svojim slovom, aby ho vykonal* (Jeremiáš 1:12). Potom druhú polovicu verša 22, „*ale pre vyvolených budú skrátene tie dni*“, nemôžeme interpretovať (ako sa to všeobecne prijíma), že: **kvôli** vyvoleným budú skrátene dni Jakobovho súženia, ale: **vyvoleným** budú skrátene **dni pobytu** v Jakobovom súžení. Vyvolení nebudú zotrvať v celom tri a polročnom Jakobovom súžení. Budú sa tam nachádzať kratšiu dobu. Budú tam, ale nie celých tri a pol roka!

Pod vyvolenými v tomto verši sa rozumie *vyvolení patriaci do Cirkvi – do Cirkvi Ježiša Krista* (Matúš 16:18). Nie je to vyvolený *ostatok Izraela*. Ten prejde celým tri a pol ročným Jakobovým súžením a bude spasený až na konci posledného Danielovho „týždňa“.

Aj v prvej polovici tohto verša je reč o Cirkvi. Bude to také veľké prenasledovanie a zabíjanie pre vieru v Ježiša Krista, že keby Cirkvi neboli skrátene dni zotrvania v Jakobovom súžení, nikto z patriacich Pánovi by to neprežil. Hovorí o tom 13. kapitola Zjavenia, hlavne verš 15: „... *aby všetci, ktorí by sa neklaňali obrazu šelmy, boli pobití*“. Nikto z patriacich Pánovi sa obrazu šelme nepokloní. Niektorí patriaci Pánovi budú zabití a niektorí dobu pobytu v súžení prežijú.

Jakobovo súženie nebude kvôli vyvoleným skracované, bude trvať presne tri a pol roka, ale budú skrátene *dni pobytu vyvolených* (Cirkvi) v Jakobovom súžení. Iná interpretácia tohto verša nie je možná, lebo interpretácia, že *kvôli vyvoleným bude skrátene Jakobovo súženie* protirečí slovám Hospodina z verša Jeremiáš 1:12. Zo slov Pána Ježiša usudzujeme a prijímame, že Cirkev sa v časti súženia, v časti druhej polovici Danielovho týždňa, nejakú dobu bude nachádzať. Aj toto láme učenie pretribulacionizmu.

Záver Aj v tomto bode pretribulacionizmus protirečí Písmu. Tu priamo vyučovaniu Pána Ježiša. *Učenie pretribulacionizmu* (príčina) vedie do hriechu *protirečenia Bohu* (dôsledok).

Pretribulacionizmus vedie Cirkev, Nevestu Baránkovu, aby protirečila svojmu Ženíchovi. To ale Nevesta robiť nesmie! Keď to robí, dopúšťa sa hriechu! Toto je ďalší dôvod pre nekompromisné odmietnutie pretribulacionizmu a následné *spanie popola na hlavu*.

C) Verše, na ktoré sa odvolávame v predchádzajúcich dvoch bodoch (2. Tesalonickým 2:1-3; Matúš 24:21-22) a ešte aj 1. Korinským 15:51-52, sa v učení pretribulacionizmu takmer vôbec

nespomínajú. Ak sa spomínajú, tak len okrajovo ako konštatovanie faktu bez vzťahu k datovaniu (McArthur str.799 a 803). Prečo? Dôvod je zrejmy, lebo tieto verše zneplatňujú, demolujú pretribulacionizmus.

Okrem nich sú ignorované alebo sa neprikladá dôležitosť proroctvám a ďalším veršom, ktoré umožňujú relatívne datovanie vychvátenia vzhľadom na posledný Danielov týždeň-rok. Takými sú Danielovo proroctvo z kapitoly 7 a 12; videnie zo Zjavenia Jána 10:7, 11:15-18; verše 1. Korinským 15:51-52. Aj toto sú miesta, ktorým pretribulacionizmus protirečí.

D) Apoštol Ján mal videnie a videl duše zomrelých, ktorý prišli z veľkého (Jakobovho) súženia. Píše o tom vo veršoch: Zjavenie 6:9 a 11; 7:9, 13-14; 12:11, 17. V týchto troch kapitolách je nespochybniteľne reč o tých, ktorí patria do Cirkvi. Boli Antikristom prenasledovaní a zabití. Píšeme o tom v predchádzajúcom diele v oddiele „*Argumenty (dôkazy) uvádzané pretribulacionizmom pre toto učenie (Odmietnutie druhého argumentu)*“. Aby túto skutočnosť pretribulacionizmus vysvetlil – lebo tieto miesta svedčia proti nemu – a svoje učenie obhájl, uchýlil sa k tvrdeniu, že ľudia budú spasení aj v dobe súženia po vychvátení Cirkvi.

Charles C. Ryrie (ktorý je pretribulacionista) to vysvetľuje nasledovne: „V dobe súdu piatej pečate budú existovať pre pravdu umučení praví veriaci... Ako budú vlastne tí praví veriaci obrátení? Až dôjde k vytrhnutiu cirkvi, budú všetci kresťania vzatí zo zeme, takže hneď po vychvátení nebude nikto z nich nažive. Ak majú byť títo praví veriaci mučeníkmi, musia byť najprv veriacimi. Ako budú ľudia spasení?“ (citát zo str. 540). Na str. 541 uvádza nasledovne vysvetlenie: „Aj keď hneď po vychvátení nebudú na zemi žiadni kresťania, budú k dispozícii Bibliu a knihy o kresťanskej viere. Ľudia teda budú mať k dispozícii informácie, na základe ktorých budú môcť prísť k spasiteľnej viere“. No, ale takto to určite nefunguje. Takto ľudia spasení nie sú ani nebudú. Prečo?

Pri vychvátení Cirkvi spolu s ňou zo zeme odíde aj Svätý Duch (2. Tesalonickým 2:7 „... až by ten, **kto** teraz zdržuje, bol odstránený zo stredu“). Bibliu a kresťanské knihy zostanú síce na zemi, ale bez usvedčujúcej moci Svätého Ducha sa hriešnik sám od seba neobrátí ani nespasí. Je to Svätý Duch, ktorý Božie spasenie hriešnikovy sprostredkováva – a on odíde zo zeme spolu s Cirkvou. Stretol som sa s bratom, ktorý žije v tejto falošnej predstave. Necháva doma na stole Bibliu, aby, ak by dnes večer nastalo vychvátenie, jeho nespasená manželka a syn mali poruke Bibliu a vtedy by pochopili k čomu ich on celý čas viedol. Otvorili by si Bibliu, prečítali, uverili, obrátili by sa a boli by tak spasení.

To je dôsledok tohto učenia – vedie do falošného uistenia. Ten brat, totižto skalopevne verí, že sa to s jeho príbuznými tak udeje. Túto falošnú nádej má postavenú na učení pretribulacionizmu, podľa ktorého k vytrhnutiu cirkvi, v rozpore s Písmom, môže dôjsť kedykoľvek – aj dnes večer. Charles C. Ryrie cez citované texty vlastne učí, že spasenie je ľudské dielo – človek sa sám zo seba rozhodne a je spasený.

Dôsledkom učenia pretribulacionizmu je aj falošná nádej a spoliehanie sa na ilúziu. Mnohí veriaci podľahli tomuto zvodu a žijú vo falošnom ubezpečení.

Záver tohto oddielu

Pretribulacionizmus je zhubné učenie. Dôsledok tohto učenia je: *protirečenie Písmu a tým samotnému Bohu a falošné ubezpečenie tých, ktorí mu podľahli*. Apoštol Pavel dôrazne varuje pred týmto zvodom už takmer 2 000 rokov. Žiaľ, cirkev často učí a verí podľa človeka a nie podľa Písma – v otázke vychvátenia Cirkvi určite. Na začiatku tohto učenia stojí *John Nelson Darby* (1800-1882) a teologický systém zvaný *dispenzacionalizmus*. Darby toto učenie verejne prezentoval asi v rokoch 1831-33. Je považovaný za otca *moderného dispenzacionalizmu*. A zakladateľa spoločenstva *Exkluzívni bratia (Exclusive Brethren)*.

Deň Kristov nenastane hocikedy, ani k vychvátaniu Cirkvi nedôjde hocikedy - dnes večer určite nie. Najprv musia nastáť viditeľné udalosti, ako o nich oznamovali starozákonní a novozákonní proroci a učili učitelia - a nás učí aj dnes stále Písmo. Všetky tieto udalosti sa udejú podľa pevného Božieho plánu. V takomto zmysle Pán Ježiš, keď z Olivového vrchu odchádzal späť k Otcovi, odpovedal svojim apoštolom na otázku, že či, keď o niekoľko dní budú pokrstení Svätým Duchom, *v tomto čase obnový Izraelovi kráľovstvo* (Skutky 1:6). Odpovedal im: „*To nie je vašou vecou zvedieť časy alebo jednotlivé doby, ktoré si Otec uložil vo svojej vlastnej moc*“ (verš 7).

Božiemu plánu a jeho uskutočňovaniu môžeme porozumieť aj tak, že budeme pozorne sledovať, čo sa deje so svetom a s Izraelom a prebiehajúce udalosti porovnať s proroctvami a učením Písma. A tak, ako to aj Pán Ježiš povedal svojim apoštolom na Olivovom vrchu (Matúš 24:32-33), cez znamenia (udalosti) môžeme usúdiť, ako blízko je jeho druhý príchod a skonanie sveta (24:3). Tieto udalosti sa neudejú náhodne ani hocikedy, ale sú súčasťou pevného Božieho plánu.

To, čo môžeme očakávať, že sa najbližšie odohrá na javisku dejín národov, je vznik a sformovanie únie desiatich štátov, ktorá postupne ovládne celý svet ako celosvetová ríša. V knihe proroka Daniela je predstavená štvrtým zvieraťom s desiatimi rohmi (Daniel 7:23-24).

Pochybenie pretribulacionizmu

V tomto oddiele píšeme o pochybení pretribulacionizmu v otázke súdov. Pripomenieme si hlavné tézy pretribulačného učenia o vytrhnutí cirkvi pred posledným sedemročným Danielovým týždeň-rokom.

Tézy pretribulacionizmu

„Pretože *celé obdobie* súženia je obdobím *Božieho hnevu*, musí byť cirkev pred súžením zachránená, aby sa naplnil Boží sľub, že cirkev Božiemu hnevu unikne“. „Obdobie súženia je dobou Božích súdov pred príchodom Ježiša Krista a založením kráľovstva na zemi. Bude trvať sedem rokov, na základe budúceho sedemdesiateho Danielovho sedemročia (Daniel 9:27)“. Citované doslovne podľa Johna MacArthura zo strany 800 a 803.

Tézy sú postavené na veršoch: „*Lebo oni sami zvestujú o nás, aký bol náš príchod k vám, a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvacuje od príduceho hnevu*“ (1. Tesalonickým 1:9-10) a (Zjavenie 3:10): „*Preto, že si ostríhal slovo mojej trpezlivosti, i ja budem teba ostríhať a vytrhnem ťa od hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi*“ (len takýto preklad tohto verša sa v pretribulacionizme považuje za správny; v iných prekladoch je uvedené „...z hodiny pokušenia...“).

V tézach sa stotožňuje *súženie*, *Boží hnev* a *Boží súd*. Tito tri pojmy sú v pretribulacionizme považované za synonymá. Rôzne znejú, ale ich obsah je totožný (rovnaký), preto sú zameniteľné. Tak je tomu aj v iných zdrojoch učiacich pretribulacionizmus (Charles C. Ryrie, internet).

Z nášho pohľadu sú tieto tri pojmy (výrazy) obsahovo odlišné a preto nie sú zameniteľné, nie sú synonymá. Treba rozlišovať čo je *súženie*, čo je *Boží hnev* a čo je *Boží súd*. Aj keď by sme ich v širokom a voľnom ľudskom pohľade za synonymá mohli považovať, Písmo ich stotožnenie neumožňuje. Porovnajme napríklad slovo *súženie* z Jeremiáša 30:7 so slovom *súd/súdenie* zo Zjavenia 20:12. Jeremiáš píše, že Izrael z Jakobovho súženia bude zachránený, zatiaľ čo Ján píše o tých, ktorí stáli pred Božím trónom a neboli nájdení v knihe života, že boli uvrhnutí do ohnivého jazera, čo je druhá smrť, čo je definitívne nezmeniteľné vylúčenie z Božej prítomnosti. Zo súženia sa zachrániť dá, ale z rozhodnutia súdu úniku niet ani v dobrom ani v zlom.

Okrem iného, učenie o *konečnom Božom súde* patrí medzi *základné učenia biblickej viery* (Židom 6:2), zatiaľ čo učenie o súžení a Božom hneve tam nepatria.

Vytrhnutie cirkvi pred súžením má funkciu záchranej misie. Ježiš tým zachraňuje svoju cirkev pred **Božím hnevom** celého sedemročného obdobia **súženia**. Toto je účel vytrhnutia. (Citované podľa MacArthura str. 800)

Pretože účelom vytrhnutia má byť záchrana Cirkvi pred sedemročným obdobím súženia, čiže pred sedemročným obdobím Božích súdov, v ďalšom texte sa budem venovať otázke *súdu*, resp. *súdov*.

Súd a súdy v Písme

O súdoch píšeme už v 1. časti cyklu v oddiele „Vysvetlenie pojmov“ (odporúčam znova si prečítať tento oddiel). Tu si otázku súdov preberieme vo vzťahu k učeniu pretribulacionizmu. Východiskom pre toto pojednanie bude verš: „*A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd*“ (Židom 9:27).

Údel človeka je dvojaký: *smrť (zomretie)* a potom *súd*. Toto sa týka aj spasených, znovuzrodených ľudí – týka sa ľudí patriacich Pánovi, patriacich do Cirkvi. Výnimku z fyzickej smrti majú len tí, ktorí budú pri Pánovom príchode živí a veriaci. Tí budú na počiatku Kristovho dňa zo zeme vychvátení živí a počas vychvátenia budú ich telá premenené. Apoštol Pavel píše: „*Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení*“ (1. Korinským 15:51).

Keď Písmo hovorí o súdoch, rozlišuje dva druhy súdov: *časný súd* a *večný súd*. Božie súdy sa dejú v dvoch rozličných sférach: *v časnosti* a *vo večnosti* – odtiaľ ich pomenovanie. Porozumieť, čo je časný a večný súd, a aký je medzi nimi rozdiel je dôležité nielen pre túto tému, ale celkom aj pre pochopenie Božieho jednanja s človekom ako jednotlivcom.

Časné súdy sa dejú *v časnosti* (v časnom živote, na zemi). Týkajú sa zemských vecí a žijúcich ľudí. *Časné súdy*, čitresty končiace fyzickou smrťou, nie sú konečným riešením – nasleduje za nimi *večný (konečný) súd*. Od časného súdu – po fyzickej smrti –, sa ešte neodchádza na miesto trvalého prebývania vo večnosti, na miesto konečnej destinácie. Duša každého človeka po fyzickej smrti odchádza dočasne na miesto, kde očakáva na *večný súd*.

Večný súd sa udeje vo večnosti a sa týka prebývania vo večnosti. Závery, verdikty či dôsledky večného súdu určujú, kde a ako jednotlivec bude tráviť večnosť. Je to konečný Boží súd. Práve o tomto druhu súdu hovorí verš Židom 6:2. Rozumie sa ním, že jeho výsledok (rozsudok, vymeraný trest) trvá na veky, teda je nezmeniteľný. Tak ako je *večnosť* a *časnosť* a je *večný súd*, súdime aj na *časný súd*. To, čo sa vyhlási vo večnosti má večnú platnosť, trvá navždy. Tak je to aj s rozsudkom na večnom súde. Konečný (večný) súd sa neudeje v časnosti (nie v časopriestore), bude prebiehať vo sfére večnosti – čiže nie vo stvorených sférach, nie v terajšom stvorenom nebi a na terajšej stvorenej zemi. Poukazujú na to verše 1. Tesalonickým 4:17; Zjavenie 20:11-12.

Večné súdy sú dva – Písmo hovorí len o *dvoch večných súdoch*: 1. *Súd pred súdnou stolicou Kristovou* (2. Korinským 5:10) a 2. *Súd pred veľkým bielym trónom* či *pred trónom Božím* (Zjavenie 20:11 a 12). Ako sú dva večné súdy, tak sú aj dve miesta (destinácie) prebývania vo večnosti. Jedným je *nový Jeruzalem* a druhým *ohnivé jazero*.

Pred *súdnou stolicou* Kristovou budú stáť iba spasení ľudia, čiže iba tí, ktorí patria Pánovi Ježišovi Kristovi. O týchto je napísané, že po vychvátení a vzkriesení budú už navždy s Pánom (1. Tesalonickým 4:18). Tu sa posúdi ich činnosť, služba – dielo, ktoré zbudovali na zemi (vo sfére časnosti) a ich skutky a budú mať škodu alebo dostanú odmenu (1. Korinským 3:11-15; 2. Korinským 5:10). Títo všetci budú večnosť tráviť v novom Jeruzaleme.

Pred *veľký biely trón* budú postavení tí, ktorí nestáli pred *súdnou stolicou Kristovou*. Od *veľkého bieleho trónu* budú tí, ktorí nebudú nájdení zapísaní v knihe života, uvrhnutí do ohnivého jazera (Zjavenie 20.15). Večnosť budú tráviť v tejto destinácii. Toto je tragédia nespaseného človeka. Pre neho je tragédiou už aj prvá, čiže fyzická smrť.

Podľa toho v akom stave človek fyzickou smrťou odchádza do večnosti, bude stáť pred jedným alebo druhým večným súdom. Ktorí spasenie dosiahli počas zemského fyzického života, patriaci Pánovi, budú stáť pred súdnou stolicou Kristovou a večnosť budú tráviť v novom Jeruzaleme a navždy v Božej prítomnosti.

Tí, ktorí zomreli nespasení, nepatriaci Pánovi, sa postavia pred veľký biely trón. Odtiaľ, ak nebudú nájdení zapísaní v knihe života, odídu do ohnivého jazera, do večného zahynutia, navždy preč od tváre Pánovej (Zjavenie 20:15).

Časný a večný súd a pretribulacionizmus

Cieľom tohto oddielu je poukázať na skutočnosť protirečenia, chybnej interpretácie či odklonu pretribulačného učenia od Písma v otázke *večného a časného súdu*. Urobíme tak v nasledovnom texte.

Pochybenie, ktorého sa, okrem iného, dopúšťa pretribulacionizmu a o ktorom tu hovoríme, spočíva v tom, že keď hovorí o *súde* a pritom sa odkazuje na Písmo, nerozlišuje o aký súd ide. Nerozlišuje súd časný od súdu večného. V Písme sa pojmy *časný* a *večný súd* (okrem Židom 6:2) nevyskytujú, používa sa jednoducho len slovo *súd*, ale o aký súd sa jedná, dá sa rozlíšiť podľa kontextu príslušného verša. Napríklad, vo verši Zjavenie 20:12 je slovo *súd* vo výraze „mŕtvi boli súdení“, ale nie je povedané priamo o aký súd ide. Podľa kontextu a samotného verša však vieme že ide o *večný súd*.

V Ján 3:17 a 18 sa hovorí o *súde* a *odsúdení*. Som presvedčený že verš 17 odkazuje na *časný súd* a verš 18 na *večný súd*. Vo verši 5:24 (má večný život a *nepríde na súd*, ale prešiel zo smrti do života) je len slovo *súd*, ale rozumieme, že sa jedná o *večný súd* - *nepríde na súd pred veľký biely trón* (Zjavenie 20).

Vo verši „*Lebo ten, kto nehodne jie a pije, jie a pije si súd nerozsudzujúc tela Pánovho*“ je len slovo *súd*, ale podľa kontextu vieme, že ide o *časný súd*. Sme si tým istí, lebo v pasáži tohto verša sa hovorí o slávení pamiatky Pánovej a Božích deťoch. A mohli by sme takto pokračovať cez ďalšie verše a skúmať o akom *súde* sa v nich hovorí.

Keď sa vrátíme k sedemročnému obdobiu Danielovho týždeň-roku - a to bez ohľadu, ako sa na toto obdobie dívame, za čo ho považujeme -, jedno je isté: v celom období ide o *časné súdy*. Udalosti súženia sa odohrávajú na zemi a týkajú sa žijúcich ľudí. Aj keď ich dôsledkom je smrť, je to *prvá smrť*. Spasení ľudia, Cirkev Ježiša Krista, Nevesta Kristova na celú dobu svojej existencie na zemi nemá zaslúbenú záchranu pred prvou smrťou. A to bez ohľadu na to, či ide o prirodzenú smrť, alebo o násilnú mučenícku smrť v dôsledku prenasledovania, či ako dôsledok *časného Božieho súdu* (1. Korintským 11:29-32, verš 30: *mnohí spia*. - stále je to ešte len prvá smrť). *Prvá smrť je časný súd*, lebo *tak je to uložené ľuďom* (Židom 9:27), a preto z *hládiska večnosti* nie je dôležité, akým spôsobom človek zomrie prvou smrťou. *Spôsob zomretia prvou smrťou* neurčuje miesto pobytu vo večnosti. To kde, v ktorej destinácii bude človek tráviť večnosť určuje jeho *stav v hodine smrti* (spasení - nespasení).

Prvou smrťou - a na rôznych spôsoboch -, zomierajú aj spasení ľudia, Božie deti, ktoré sú nové stvorenia v Kristovi. Prečo je to tak, je už iná téma.

Písmo zjavuje, že mučenícka smrť patriaceho Pánovi oslavuje Boha. Baránok dušiam ležiacim pod

oltárom hovorí: „aby odpočívali ešte krátky čas, až sa doplní počet aj ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú tiež byť zabití ako aj oni“. Niektorí majú byť zabití, aby svojou mučeníckou smrťou oslávili Boha.

Fyzická smrť pre tých, ktorí patria Pánovi, ktorí vo viere v Krista a jeho dielo vydržali v súžení až do svojej smrti, nie je nešťastie, nie je pohroma, ale je to naopak. Fyzická smrť pre všetkých nich je okamihom naplnenia zaslúbení daných v Ježišovi Kristovi. Pre týchto je prvá smrť už definitívnym riešením a radostným okamihom.

Apoštol Pavel píše: „Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk... mám žiadosť zomrieť a byť s Kristom, lebo to by bolo o mnoho lepšie“ (Filipským 1:21, 23). To najlepšie, čo sa Božiemu dieťaťu, novému stvoreniu v Kristovi, na tejto zemi môže stať, je zomrieť a byť doma u Pána. Z hľadiska pobytu v novom Jeruzaleme, ako konečnej destinácii spaseného z viery v evanjelium Ježiša Krista, nie je dôležité akou smrťou zomrie. Už prvá smrť je pre neho definitívnym riešením. Práveže takí, ktorí zniesli všetko utrpenie a pre vieru v Boha boli zabití, sú nám daní v 11. kapitole listu Židom ako príklad hrdinov vo viere.

Po fyzickej smrti tých, ktorí zomreli vo viere v Krista, čaká už len súd pred súdnou stolicou Kristovou, kde dostanú odmeny za svoju službu a vernosť Bohu, spoluvláda s Kristom v jeho tisícročnom kráľovstve a nakoniec večné prebývanie s Bohom v novom Jeruzaleme. Božie deti, nové stvorenia v Kristovi nemajú strach zo smrti, ale túžobne očakávajú na stretnutie s Pánom či už budú ešte živi alebo už fyzickú smrť majú za sebou, nech by zomreli akýkoľvek spôsobom - či prirodzenou alebo násilnou smrťou ako mučeníci pre svedectvo Ježiša Krista (Zjavenie 6: 9, 11, 12:17) nie je pre nich z hľadiska pobytu vo večnosti dôležité.

Záver tohto dielu

Podstata pochybenia vyúsťujúca do zvodu pretribulacionizmu spočíva v tom, že nerozlišuje o aké súdy v dobe súženia pôjde. Pretribulacionizmus sa upol len na slovíčko *súd* a to, že Cirkvi je zaslúbenú, že *na súd nepríde*. Koniec koncov, že nerozlišuje medzi časným a večným súdom je svojím spôsobom logické. Keby toto rozlíšenie urobil, zlikvidoval by sám seba - jednoducho by toto učenie zaniklo, odišlo by do mora zabudnutia.

Pretribulacionizmus, nech by sme ho ohýbali akokoľvek, stále je to len zvod a falošné učenie. Cirkvi obdobia posledných časov predkladá falošné ubezpečenie a ilúziu a nás žijúcich v prítomnosti zvádza do bludu a protirečenia svojmu Bohu.

Zdroje

1) John MacArthur a Richard Mayhue, *Systematická teologie*, vyd. Didasko, Kroměříž 2021, ISBN 978-80-87587-82-9, strana 800-808.

2) Podrobne tento princíp vysvetľujeme v publikácii: Drahoslav Vajda, „*Materialistický a biblický pohľad na svet*“, 1. diel: „*Materialistický pohľad na svet*“, str. 144-148, vydavateľstvo SOLAS, Žilina 2022, ISBN: 978-80-971486-4-5. Publikácia je dostupná v kamenných kníhkupectvách.

3) Charles R. Ryrie, *Základy teologie*, Biblos, Třinec 1994, str. 557

[Pokračovanie v 6. časti](#)

[Späť na Prológ](#)

Umiestnené: 20. januára 2025

Je to Svätý Duch, ktorý hriešnikovy sprostredkováva spasenie aS